

-1-

เบลช 2023

บนท้องถนนที่แออัดและการจราจรที่ติดขัดสอดคล้อง
กับความหนาแน่นของประชากรในประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ ยานพาหนะเคลื่อนตัวไปตามถนนหนทางด้วยความเร็วเทียบเท่าเต่าคลาน

สำหรับเด็กหนุ่มที่รีบเร่งในช่วงเวลาพิเศษอย่างเวลาเลิกเรียนและเลิกงาน การเดินทางด้วยรถสาธารณะอย่างรวดเร็วได้ดินจึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับเขา

ภายในเมืองหลวงซึ่งเป็นศูนย์กลางวัฒนธรรม การศึกษา และการท่องเที่ยว กรุงปักกิ่งได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็วทำให้สภาพแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีต จากเมืองที่เต็มไปด้วยแหล่งอารยธรรมโบราณมากมาย ถึงแม้จะมีการก่อสร้างสถาปัตยกรรมสมัยใหม่เข้ามา แต่ยังสามารถรักษากลิ่นอายของความร่วมสมัยเอาไว้ได้อย่างลงตัว

ประตูดไฟถูกเปิดออก พร้อมกับเสียงสัญญาณร้องเตือนให้ผู้คนภายในขบวนทยอยเดินออกมา ทำให้หลงเหลือที่ว่างเพียงพอสำหรับเขาและผู้ที่ต้องการโดยสารให้เบียดเสียดเข้าไปด้านในรถไฟขบวนนี้

ทันทีที่ประตูปิดลง เด็กหนุ่มร่างสูงโปร่งที่มีกล้ามเนื้อเล็กน้อยภายใต้เสื้อคอเต่าแขนยาวสีเทาเข้มและกางเกงขาก๊วยบอกลีดำสนิทก็รับรู้ได้ถึงสายตาของผู้คนในขบวนรถไฟที่ลอบชำเลืองมองมายังเขา นิ้วเรียวกำสายกระเป๋าที่สะพายอยู่แน่นขึ้นด้วยความประหม่า แม้ว่าใบหน้าอันหล่อเหลาที่ใครหลายคนเฝ้ารอที่จะได้เห็นมันมีเพียงดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่สวยให้ความรู้สึกอบอุ่นเท่านั้นที่โผล่พ้นหน้ากากสีดำสนิทออกมา

ในยุคการระบาดของโคโรนาไวรัสที่แพร่กระจายไปยังประเทศต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว ตามข้อกำหนดของเมืองที่เขาอาศัยอยู่นั้น ประชาชนทุกคนจำเป็นจะต้องสวมหน้ากากอนามัยเพื่อลดการแพร่ระบาดและป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัส

เขาก็มั่นใจว่าตัวเองน่าจะปลอดภัยดีกับเชื้อไวรัสที่ลึกลับไปมาขณะดวงตาดำจ้องอยู่กับเนื้อหา ส่วนหนึ่งเพื่อหลบสายตาจากผู้คนที่มองมาอย่างใคร่รู้ อีกส่วนหนึ่งเพื่อสำรวจบริเวณพื้นที่เสี่ยงและจำนวนผู้ติดเชื้อในแต่ละวันราวกับเป็นกิจวัตรอย่างหนึ่งที่เขาจดติดเป็นนิสัย ไม่นานนักประตูดไฟก็เปิดออกเมื่อถึงสถานีปลายทาง น้ำเสียงที่ฟังดูเป็นมิตรดังขึ้นตรงหน้าเมื่อฝ่ายนั้นเอ่ยทักทายด้วยภาษาของประเทศนี้

“มาแล้วหรือซิน”

‘ซิน กรินทร์ ณรงค์กิตติวิฑูร’ หรือ ‘ไซ่เสวี่ยซิน’ เด็กหนุ่มจาก

ประเทศไทยที่สอบเทียบจบการศึกษาขั้นพื้นฐานในช่วงมัธยมศึกษาปีที่ห้า ก่อนจะเดินทางไปยังประเทศญี่ปุ่นเพื่อไขว่คว้าโอกาสในการเป็นศิลปิน

ทว่าวงการอุตสาหกรรมบันเทิงของที่นี่ช่างแตกต่างจากประเทศไทยโดยสิ้นเชิง จากการแข่งขันที่เพิ่มสูงขึ้นในทุก ๆ ปีทำให้ไม่มีบริษัทไหนยินดีเปิดรับเด็กฝึกจากต่างชาติเข้ามาเป็นคู่แข่งกับเด็กฝึกดั้งเดิมที่ใกล้เปิดตัว

แต่ด้วยอุตสาหกรรมที่เปิดกว้างและกลุ่มเป้าหมายที่มีอิสระในการไขว่คว้าหาชื่อเสียง เขาจึงได้รับข้อเสนอจากเพื่อนร่วมอุดมการณ์ในประเทศญี่ปุ่นและก่อตั้งวงดนตรีขึ้นโดยไร้สังกัดใด ๆ หรือที่ถูกเรียกขานกันในนาม 'ไอดอลใต้ดิน'

ภายในระยะเวลาเพียงหนึ่งปี พวกเขาทำงานอย่างหนักเพื่อให้วงเป็นที่รู้จักของผู้คนอย่างแพร่หลาย วงของพวกเขาสามารถเรียกได้ว่าประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง พวกเขาได้รับเงินจำนวนมากจากการเดินสายออกอีเวนต์ตามสถานที่ต่าง ๆ แต่กลับไม่ได้ใช้ความสามารถจริง ๆ ของพวกเขาเลยแม้แต่หยด

รายได้ที่แลกรมาด้วยการขายวิญญาณให้แก่เหล่าแฟนคลับ ทั้งการถูกคาดหวังในภาพลักษณ์ที่ไม่ใช่ตัวตนจริง ๆ ของพวกเขา ทั้งการถูกคุกคาม ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัย อีกทั้งยังต้องเผชิญหน้ากับผู้คนที่มอบประสบการณ์อันเลวร้ายให้แก่พวกเขา

ภายในระยะเวลาเพียงหนึ่งปีเปลวไฟภายในจิตใจของพวกเขาก็มอดลง วงของพวกเขาถูกยุบไปในที่สุด

แม้ว่าพวกเขาจะแยกย้ายกันไปตามเส้นทางของตน แต่กลับ

ไม่สามารถใช้ชีวิตตามปกติได้ดังเคย สมาชิกบางคนถูกตัดทำร้ายร่างกายจากความไม่พอใจของแฟนคลับอันเนื่องมาจากการประกาศยุบวง ชีวิตของพวกเขาและคนใกล้ชิดอย่างยิ่งคงถูกคุกคามจากบุคคลนิรนามจนไร้ซึ่งอิสระ

‘ไช่เสวี่ยซิน’ คือชื่อของเขาในภาษาจีน ซึ่งมีความหมายว่าบุคคลผู้มีความเอตรง ผู้มีความคิดที่ดีและมีคุณธรรม เด็กหนุ่มได้รับโอกาสในการเข้าร่วมการประเพณีจากประเทศญี่ปุ่น เพื่อเดินทางมาถ่ายทำรายการเรียลิตีคันทากลุ่มศิลปินชายในประเทศจีน เขาจึงละทิ้งอดีตและไล่ตามความฝันของตนอีกครั้ง

“พยายามปรับตัวอยู่ครับ” ซินตอบรับคำพูดของอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้ม

หญิงสาวร่างเล็กที่ยืนอยู่ตรงหน้าแสดงสีหน้าอ่อนนอกอ่อนใจ จื่อลู่เป็นล่ามส่วนตัวของเด็กหนุ่มที่ทางบริษัทจากประเทศญี่ปุ่นส่งมาคอยดูแลเรื่องสัญญาเด็กฝึกหัดระหว่างที่อยู่ในประเทศจีน ซินกับจื่อลู่พูดคุยกันด้วยภาษาจีนทุกวันเพื่อเป็นการฝึกต่อบทสนทนา หลังจากที่เขาผ่านการคัดเลือก ซินก็เริ่มฝึกภาษาทันที แม้จะมีเวลาเพียงแค่สองเดือนก็ตาม

เป็นเวลากว่าหนึ่งสัปดาห์แล้วที่ซินเดินทางจากประเทศญี่ปุ่นมายังประเทศจีนเพื่อทำเรื่องขอเข้าพักอาศัย ด้วยเหตุนี้วันนี้จึงเป็นวันแรกที่เขาจะต้องเดินทางไปยังจุดหมายเพื่อย้ายเข้าไปอยู่ในหอพักที่ทางรายการจัดเตรียมไว้ให้

ซินมองตึกสูงใหญ่ที่อยู่รอบตัวเขาด้วยความตื่นตาตื่นใจ ก่อนหน้านี้ตอนเขาอาศัยอยู่ที่ญี่ปุ่น ก็เชื่อว่าจะไม่มิตึกสูงเหมือนที่นี่ แต่สถานที่แห่งนี้กลับให้ความรู้สึกที่แตกต่างออกไป ยิ่งเขาเคยอยู่

ประเทศไทยมาก่อนยังไม่ต้องพูดถึง

บ้านเกิดของเขาอยู่ในแถบชานเมือง ด้วยฐานะทางบ้านที่แค่ว่าพอมีกินมีใช้ แม้ในเมืองจะเต็มไปด้วยสิ่งๆที่เจริญหูเจริญตาและสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน แต่สิ่งที่ต้องแลกมาคือค่าครองชีพที่เพิ่มสูงขึ้น เงินก้อนแรกที่เขาได้มาจากการประกวดร้องเพลงตามรายการต่าง ๆ ซึ่ก็นำมาใช้เป็นค่าเดินทางไปยังประเทศญี่ปุ่น

รถบัสปรับอากาศสองชั้นจำนวนสองคันจอดเรียงกันอยู่ที่ลานจอดรถกลางแจ้ง ด้านข้างเต็มไปด้วยทีมงานและตากล้อง อุปกรณ์การถ่ายทำจำนวนมากก็ถูกวางไว้ตามจุดต่าง ๆ เพื่อเก็บฟุตเทจสำหรับการตัดต่อ

เด็กฝึกเจ้าถิ่นจากประเทศจีนขึ้นไปนั่งบนรถอยู่ก่อนแล้วเสียงทีมงานดังขึ้นจากด้านหลังเอ่ยบอกให้เด็กหนุ่มขึ้นไปนั่งบนรถคันที่สอง เด็กฝึกที่มาก่อนมีสิทธิ์เลือกที่นั่งบนรถ ขณะที่ใครหลาย ๆ คนเลือกที่จะนั่งแถวหน้า ๆ เพื่อให้เป็นจุดสนใจ เด็กฝึกบางคนกลับเลือกที่จะนั่งหลังบกล้างเพื่อไม่ให้โดนจับภาพขณะพักผ่อนในระหว่างที่เดินทางไปยังหอพัก

ดูเหมือนว่าเด็กฝึกต่างชาติเองก็มาจนครบแล้วเหมือนกัน ซึ่คนที่มาถึงคนสุดท้ายจึงไม่มีทางเลือก

“ขอโทษด้วยนะครับ” ซึ่หันไปกล่าวขอโทษทีมงานทุกคนพร้อมกับโค้งเก้าสิบองศาด้วยความรู้สึกผิด

ทีมงานตากล้องคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาหาด้วยสีหน้าบึ้งตึงทำเอาซึ่หน้าเสีย แต่แล้วอีกฝ่ายก็ฉีกยิ้มให้เขาด้วยความเอ็นดูก่อนจะกล่าวด้วยสำเนียงต่างถิ่น เด็กหนุ่มที่ยังไม่คุ้นชินกับภาษาจีนทำหน้างงวย เตือดร้อนจึ่ลู่ต้องเดินเข้ามาให้ความช่วยเหลือ

“พีสตาฟฟ์บอกว่าทุกคนมาก่อนเวลานัดกันเองเพราะตื่นตื่น ส่วนนายก็มาก่อนเวลาเหมือนกัน แต่ช้ากว่าพวกเขานิดหน่อย เพราะฉะนั้นไม่ต้องกังวล”

ซินที่ได้ทราบความจริงรู้สึกเงินอายเล็กน้อยที่เข้าใจเจตนา อีกฝ่ายผิดไป เขาหันไปขอบคุณที่มงานอีกครั้ง บอกลาจ้อลู่ แล้วเดินไปขึ้นรถบัส

เสียงเปิดประตูรถดั่งขึ้นทำให้กิจกรรมของคนภายในรถหยุดนิ่ง พวกเขาต่างก็เฝ้ารอที่จะได้เห็นหน้าค่าตาของผู้เข้าแข่งขันคนสุดท้าย สายตาของคนทั้งรถบัสมุ่งตรงมายังซิน เด็กหนุ่มมองไปรอบ ๆ ด้วยอาการประหม่าที่ปกปิดไม่มิดเพื่อมองหาที่นั่งที่ยังว่างอยู่

“ตรงนี้ ๆ” เสียงที่ตั้งขึ้นเป็นภาษาอังกฤษทำให้ซินยิ้มออกมาเล็กน้อย เด็กฝึกทุกคนที่เขาเดินผ่านกล่าวต้อนรับซินอย่างเป็นกันเองก่อนจะหันไปพูดคุยกันต่อ เขาทรุดนั่งบนที่นั่งแถวหน้าที่ยังว่างอยู่ ด้านขวาของเขาเป็นหน้าต่าง ขณะที่ด้านซ้ายเป็นเด็กฝึกที่ส่งเสียงเรียกเขาก่อนหน้านี้

ที่นั่งภายในรถบัสเป็นเบาะหนังสีฟ้าอ่อนที่ถูกแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งละสองที่นั่ง ขณะที่แถวหลังสุดมีจำนวนที่นั่งทั้งหมดห้าที่ โดยปกติหากซินมีโอกาสไปทัศนศึกษาในสมัยวัยเรียน เขาจะได้โดยสารรถบัสสองชั้นแบบรถคันนี้ และเพื่อน ๆ ที่ซินรู้จักทุกคนก็มักจะชอบแย่งที่นั่งตรงริมหน้าต่างกันเป็นพิเศษ แต่ตอนนี้มันกลับเป็นที่ว่างเพียงที่เดียวบนรถคันนี้ สร้างความรู้สึกประหลาดใจให้แก่เขาไม่น้อย

“สวัสดี ฉันทเเคอร์” ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ด้านข้างยื่นมือมาตรง

หน้าของเขา

เอเคอร์มีดวงตาเรียวยาวเล็กซึ่งรับกับจมูกที่โด่งเป็นสัน เส้นผมสีบลอนด์ทองเป็นประกายเงางาม เขาสวมเสื้อแขนกุดแล้วคลุมทับด้วยสูทแพชั่น กางเกงทรงขากระบอกกับรองเท้าหุ้มส้นเผยให้เห็นข้อเท้าเรียวยาว ทุกอย่างบนตัวเขาเป็นสีดำสนิท มีเพียงเครื่องประดับจำพวกต่างหูและสร้อยคอเท่านั้นที่เป็นสีเงิน ซินชื่นชมสไตล์การแต่งตัวของเด็กฝึกคนนี้อยู่ในใจ

การถ่ายทำทั้งหมดนี้จำเป็นจะต้องถอดหน้ากากอนามัยออกเพื่อความสะอาดต่อการถ่ายทำ ดังนั้นจึงต้องมีการคัดกรองก่อนถ่ายทำทุกครั้ง เด็กฝึกทุกคนจะต้องตรวจวัดอุณหภูมิและผ่านการกักตัวมาแล้วเท่านั้นจึงจะสามารถเข้าร่วมการถ่ายทำได้

“สวัสดี ฉันไซ่เสวี่ยซิน” เอเคอร์แสดงสีหน้าประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อภาษาจีนของเด็กฝึกต่างชาติ แม้เขาจะเป็นคนจีนแท้ ๆ แต่ชื่อในวงการของเขาก็ก็น่าจะเป็นชื่อภาษาอังกฤษ ซินรับรู้ความคิดของอีกฝ่ายได้ผ่านทางสีหน้า จึงเอ่ยต่ออย่างเป็นมิตร “หรือนายจะเรียกฉันว่าซินก็ได้”

หลังจากที่ได้ทำความรู้จักกับอีกฝ่าย ซินก็พบว่าเอเคอร์ไม่ได้เป็นคนที่เลวร้ายอะไร แม้อีกฝ่ายจะมีใบหน้าที่ยิ้มแย้มไม่น่าเข้าใกล้ แต่เขากลับเป็นมิตรกว่าที่คิด

“นายมาที่นี่คนเดียวหรือ”

“ฉันมากับเพื่อนร่วมบริษัทอีกสองคน แต่เพราะมีที่นั่งไม่พอสำหรับสามคน ฉันเลยต้องมานั่งรถคันนี้คนเดียวตามที่นายเห็นนั่นแหละ” เอเคอร์ตอบด้วยน้ำเสียงติดตลก “แล้วนายล่ะ”

“ดูเหมือนว่าบริษัทจะส่งฉันมาที่นี่คนเดียวนะ”

อีกฝ่ายทำตาโต ท่าทางจะสนใจประเด็นนี้อยู่ไม่น้อย

การที่บริษัทจะส่งเด็กในสังกัดของตนมาร่วมรายการสักคน พวกเขาจะต้องเสียทรัพยากรจำนวนไม่น้อยเพื่อให้ตัวแทนของพวกเขาดูดีที่สุด หากว่าเด็กที่พวกเขาส่งไปไม่มีใครที่สามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่บริษัทได้เลยแม้แต่คนเดียว จะทำให้พวกเขาขาดทุนอย่างมาก ดังนั้นการที่บริษัทเลือกส่งขึ้นมาเพียงคนเดียว พวกเขาจะต้องมั่นใจเป็นอย่างมากว่าสินจะสามารถสร้างชื่อเสียงให้แก่บริษัทได้

ทั้งสองต่างแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของกันและกัน ซินเล่าถึงเรื่องราวในประเทศญี่ปุ่นและชีวิตความเป็นอยู่ของเขาตอนที่ยังเป็นไอดอลใต้ดิน การเดินสายร้องเพลงและการฝึกซ้อมซ้ำ ๆ เป็นกิจวัตร และเรื่องราวในหนึ่งปีตั้งแต่จุดเริ่มต้นของวงดนตรีจนถึงจุดจบของมัน แต่ก็ไม่ได้ลงรายละเอียดมากนัก

เด็กหนุ่มกังวลว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกไร้ค่าหากเขาพูดภาษาจีนไม่รู้เรื่อง จึงเลือกใช้ภาษาอังกฤษตลอดการสนทนา แต่เอเคอร์เห็นว่าเขาเป็นชาวต่างชาติจึงเสนอให้พูดคุยกันเป็นภาษาจีนเพื่อฝึกภาษา หลายครั้งที่เขาต้องหยุดจดคำศัพท์ที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่เอเคอร์ก็ไม่มีทิท่าไร้ค่าเลยแม้แต่หน่อย

ไม่นานนักพวกเขาก็รู้สึกได้ถึงความเร็วของรถบัสที่ค่อย ๆ ลดลงก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นหยุดนิ่ง ประตुरुถโดยสารถูกเปิดออกด้วยฝีมือของทีมงานประจำกองถ่าย

“ยินดีต้อนรับทุกคนสู่เบลช 2023!”

-2-

พาร์ตเนอร์

ช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายได้มาถึง เด็กฝึกจำนวนเก้าสิบคนเดินกันขวัคไขว่เต๋มทางเดินเพื่อมุ่งตรงไปยังหอพัก ทีมงานที่มาต้อนรับในตอนแรกได้แจ้งตารางเวลาและลำดับของเด็กฝึกสำหรับการถ่ายรูปโปรโมต ก่อนแจกชุดเครื่องแบบให้พวกเขาคนละหนึ่งชุด โดยเรียงลำดับจากเด็กฝึกที่ขึ้นรถคนแรกจนถึงคนสุดท้าย

เครื่องแบบของรายการในปีนี้เป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวคลุมทับด้วยเสื้อสูทสีดำ ปกคอเสื้อเป็นสีเทาอ่อน ท่อนล่างเป็นกางเกงขากระบอกกับรองเท้าสีดำสนิท

ชินได้รับชุดเครื่องแบบแล้วจึงเดินเข้าไปในห้องแต่งตัว ใช้เวลาไม่นานนักเขาก็เปลี่ยนชุดเสร็จ เด็กฝึกที่แต่งกายเสร็จเรียบร้อยแล้วจะต้องเข้ามานั่งรอในห้องประชุมที่อยู่ชั้นสองของหอพัก

หอพักแห่งนี้มีจำนวนทั้งหมดหกชั้น โดยชั้นแรกจะแบ่งออกเป็นห้องสำหรับฝึกซ้อมสี่ห้อง และห้องออกกำลังกายอีกหนึ่งห้อง

ชั้นที่สองเป็นห้องประชุมขนาดใหญ่ และยังมีห้องขนาดเล็กซึ่งแยกย่อยออกมาอีกสามห้อง ชั้นที่สามเป็นห้องอาหารที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สำหรับเด็กฝึกที่ฝึกซ้อมจนดึกดื่น ชั้นที่สี่ถึงชั้นที่หกเป็นห้องพักที่มีตั้งแต่ห้องขนาดใหญ่ที่สามารถรองรับจำนวนเด็กฝึกได้ถึงสิบคน จนถึงห้องขนาดเล็กที่สามารถรองรับเด็กฝึกได้เพียงสองคนเท่านั้น

ผู้คนที่ก่อนหน้านี้นั่งอยู่ในห้องประชุมค่อยๆ ททยอยกันออกไปจนหมด การถ่ายรูปรูปโรโมตีใช้เวลาไปทั้งหมดสามชั่วโมงเต็มๆ ขณะนี้เป็นเวลาบ่ายโมงตรง เด็กฝึกที่หิวโหยตรงดิ่งไปยังห้องอาหารด้วยความรวดเร็ว ซินที่ตั้งใจจะกลับไปยังห้องพักเพื่อเปลี่ยนชุดก่อนจะมายังโรงอาหารถูกทีมงานเฝ้าห้ามไว้ด้วยเหตุผลบางอย่าง ทำให้เด็กฝึกทุกคนยังคงอยู่ในชุดเครื่องแบบของรายการ

เอเคอร์ที่นั่งกินข้าวโต๊ะเดียวกันกับซินแนะนำเพื่อนร่วมบริษัทอีกสองคนให้เขาได้รู้จัก คนแรกคือ ‘จิ้งหลง’ ซึ่งมีดวงตากลมโตใสกระจ่างกับริมฝีปากสีชมพูอ่อน เป็นคนที่ดูสุภาพเรียบร้อยที่สุดในกลุ่ม จิ้งหลงให้ความรู้สึกแตกต่างจากเอเคอร์อย่างสิ้นเชิง

เด็กฝึกคนที่สองมาจากประเทศญี่ปุ่น ‘คาซึมิ’ มีใบหน้าอันหล่อเหลากับทรงผมยุ่งๆ สไตส์ญี่ปุ่น เขาไม่ใช่คนพูดน้อย เพียงแต่ไม่ถนัดทั้งภาษาอังกฤษและภาษาจีน ซินที่เคยทำงานในประเทศญี่ปุ่นอยู่ช่วงหนึ่งจึงเลือกที่จะคุยกับคาซึมิด้วยภาษาญี่ปุ่นแทน

“ยินดีที่ได้รู้จักนะ”

“นายพูดภาษาญี่ปุ่นได้ด้วย!” เสียงไวววายอย่างตื่นเต้นของคาซึมิดังขึ้นที่ข้างหูของซิน ขณะที่เอเคอร์ทราบเรื่องราวของเขามาก่อนได้แต่จ้องมองใบหน้าของเพื่อนร่วมบริษัทด้วยแววตาขบขัน

“นายเป็นคนไทยไม่ใช่เหรอ”

“ใช่ พอดีฉันเคยทำงานในญี่ปุ่นอยู่ช่วงหนึ่งนะ เลยพอพูดได้บ้าง”

“ทำงาน?” จึงหลงเอ่ยทวนสิ่งที่อีกฝ่ายพูดด้วยความสงสัย
“งานอะไรเหรอ”

ชินเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบ “เป็นวงดนตรีเล็กๆ นะ”

“ฉันว่าฉันคุ้นหน้านายอยู่นะ” คาซึมิทำหน้าครุ่นคิด หัวคิ้วขมวดแน่น ในหัวนึกย้อนกลับไปถึงช่วงเวลาแห่งอดีต ปากพิมพ์้าชื่อของชินออกมาไม่หยุด ก่อนที่อยู่ๆ จะเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งราวกับนึกเรื่องสำคัญขึ้นได้

“มือกลองวงแอส!”

ดวงตาของเด็กฝึกชาวญี่ปุ่นเบิกกว้างขึ้นด้วยความตื่นตกใจ หันซ้ายหันขวาพบกับเอเคอร์และจึงหลงด้วยภาษาจีน “เขาเป็นมือกลองวงแอสที่ดังมาก ๆ ในญี่ปุ่น”

วงดนตรีที่พวกเขาก่อตั้งขึ้นมีชื่อว่า ‘KAZZ’ เป็นวงแนวอินดี้ ร็อกที่ประกอบด้วยสมาชิกสี่คน โดยมีอากิโตะซึ่งเป็นนักร้องนำ รับหน้าที่เป็นเสียงหลักของวง เคย์มือกีตาร์และร้องเสริม โซอาร์ท เป็นมือเบส และชินที่รับตำแหน่งมือกลอง

เพลงที่พวกเขาช่วยกันแต่งขึ้นส่วนใหญ่เป็นเพลงจังหวะกลาง ๆ ที่เข้าถึงได้ง่าย ให้กลิ่นอายย้อนยุคในปีแปดศูนย์ แม้เพลงของพวกเขาจะมีผู้คนให้การตอบรับเป็นอย่างดี ทว่าสิ่งที่ทำให้งงของเขามีชื่อเสียงในวงการกลับเป็นเพราะรูปแบบการเซอร์วิซเหล่าแฟนคลับทั้งหลาย พวกเขาจะทำตามที่อีกฝ่ายต้องการ แฟนคลับจำนวนมากจึงเลือกที่จะเสพตัวตนของพวกเขามากกว่าผลงานที่ถูก

สรรค์สร้างขึ้น น้อยคนนักที่จะสนใจฟังเพลงของพวกเขาอย่างจริงจัง

ผลงานที่ทำให้พวกเขามีชื่อเสียงอย่างแท้จริง คือเพลงประกอบที่แต่งให้แอนิเมะนอกกระแสเรื่องหนึ่ง ด้วยเรื่องราวที่ไม่เป็นที่จับตามองของผู้คนมากนักทำให้บริษัทตัดสินใจจ้างวงดนตรีเล็กๆ ของพวกเขา ทว่ามันกลับโด่งดังขึ้นมาโดยไม่มีใครคาดคิด ทำให้พวกเขากลายเป็นที่รู้จักมากขึ้นในวงกว้าง เป็นความบังเอิญที่ถือเป็นอีกหนึ่งจุดเปลี่ยนในชีวิตของพวกเขา

เอเคอร์ไม่เคยทราบเรื่องราวเหล่านี้มาก่อน พอได้ยินถึงกับต้องยกมือตะครุบปากตัวเองที่อ้าออกกว้างด้วยความตกใจ ขณะที่จิ่งหลงยังคงรอยยิ้มบนใบหน้าไว้ได้เหมือนเดิมราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ขึ้นเห็นปฏิภิกิริยาที่เพื่อนแสดงออกมาก็รู้สึกทำตัวไม่ถูกแน่นอนว่าไม่มีใครที่ไม่ชอบการเป็นที่ชื่นชอบของผู้คน แต่จะ让他เซิดหน้าใส่อีกฝ่ายแล้วพูดว่านั่นฉันเองก็ดูจะน่าอับอายเกินไปหน่อย ก่อนที่เขาจะเอ่ยอะไรออกมาเสียงประกาศของทีมงานก็ดังขึ้นเรียกความสนใจจากเด็กฝึกที่อยู่ภายในโรงอาหารเสียก่อน

“ขอให้เด็กฝึกทุกคนมารวมตัวกันที่ห้องทางด้านขวามือด้วยค่ะ”

ก่อนหน้านี้นางรายการได้มอบหูฟังแปลภาษาให้แก่เด็กฝึกต่างชาติคนละหนึ่งคู่ โดยจะมีทีมงานคอยแจ้งข่าวสารเป็นภาษาบ้านเกิดของพวกเขาผ่านทางหูฟัง ดังนั้นขึ้นกับเด็กฝึกต่างชาติคนอื่นจึงไม่ต้องกังวลว่าจะฟังสิ่งที่ทีมงานพูดไม่เข้าใจหรือพลาดสิ่งสำคัญไป

ทีมงานที่นั่งรออยู่ภายในห้องอธิบายรายละเอียดงานให้พวกเขาได้ทราบถึงการพบปะผู้สื่อข่าวในช่วงบ่ายซึ่งเป็นเซอร์ไพรส์จากทางรายการ

ความสามารถในการรับมือกับสิ่งที่ไม่คาดคิดซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาเป็นเพียงหลักสูตรขั้นพื้นฐานของการเป็นศิลปิน ในอนาคตหากพวกเขาถูกสัมภาษณ์ด้วยคำถามที่ไม่เหมาะสมแตกต่างจากที่ได้ซักซ้อมกันไว้ พวกเขาจะต้องใช้ไหวพริบบตอบคำถามอย่างชาญฉลาดเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ที่พวกเขาสร้างขึ้น

ทว่าแม้หุฟงที่พวกเขาได้รับจะช่วยให้เข้าใจสิ่งที่ผู้สื่อข่าวเอ่ยออกมาพร้อมกับเด็กฝึกคนอื่น ๆ แต่เด็กฝึกต่างชาติก็ยังคงติดปัญหาเรื่องความคล่องตัวในการสื่อสารโต้ตอบด้วยภาษาจีนอยู่บ้าง ดังนั้นทางรายการจึงให้เด็กฝึกต่างชาติจับกลุ่มกับเด็กฝึกจีน เพื่อให้พวกเขาช่วยเหลือซึ่งกันและกันขณะเข้ารับการสัมภาษณ์กับผู้สื่อข่าว โดยกำหนดให้แต่ละกลุ่มมีเด็กต่างชาติได้เพียงกลุ่มละสองคนเท่านั้น

เด็กฝึกที่มาเข้าร่วมรายการส่วนใหญ่จะถูกส่งมาจากบริษัทที่มีชื่อเสียง มีเพียงเด็กฝึกไม่กี่คนเท่านั้นที่เป็นเด็กฝึกอิสระ ไม่ได้สังกัดในบริษัทใดบริษัทหนึ่งหรือเซ็นสัญญากับค่ายใดค่ายหนึ่ง และมาเข้าร่วมรายการนี้เพียงคนเดียว ขณะที่เด็กฝึกที่มีสังกัดส่วนใหญ่จะถูกส่งมาเป็นกลุ่มเพื่อให้เห็นถึงภาพลักษณ์ความสามัคคีของบริษัท

การสังกัดในค่ายใหญ่ ๆ ก็เปรียบเสมือนการผ่านการรับรองความสามารถในระดับหนึ่ง อีกทั้งแต่ละบริษัทยังมีฐานแฟนคลับจากศิลปินที่มีชื่อเสียงในค่าย ทำให้สามารถดึงดูดแฟนคลับใหม่ ๆ

เข้ามาได้ตั้งแต่ยังอยู่ในช่วงเริ่มต้นรายการ

เด็กฝึกต่างชาติส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมรายการจะถูกดันสังกัดส่งมาพร้อมกับเด็กฝึกจีน เช่นเดียวกับกลุ่มของเอเคอร์ที่มีคาซิมิเป็นเด็กฝึกจากประเทศญี่ปุ่น ทำให้กลุ่มของเอเคอร์มีจำนวนสมาชิกตรงตามเงื่อนไขที่ทีมงานกำหนดไว้ตั้งแต่วันแรกที่ประกาศให้จับกลุ่ม

“ขอโทษนะเพื่อน” เอเคอร์ได้แต่ส่งสายตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิดให้แก่เด็กหนุ่มจากประเทศไทย

“ไม่เป็นไร ไร้เจอกัน”

หลังจากต้องแยกกลุ่มกัน ชินที่พยายามหลีกเลี่ยงความวุ่นวายไปอยู่บริเวณมุมห้องก็กวาดตามองไปเรื่อย ๆ จนสบเข้ากับดวงตาสีดำสนิทของชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าคมคาย จมูกโด่งเป็นสันและริมฝีปากได้รูป สีหน้าเรียบเฉยแต่กลับให้ความรู้สึกดั่งดูดจนไม่อาจละสายตา

ด้วยความสูงที่เกินมาตรฐานเด็กฝึกทำให้เขาโดดเด่นท่ามกลางผู้คนมากมาย น่าแปลกที่เด็กฝึกต่างชาติบริเวณนั้นกลับเดินผ่านเขาไปมาราวกับพยายามหลีกเลี่ยงการเข้าใกล้อีกฝ่าย

ป้ายขนาดใหญ่ที่ติดไว้บริเวณเอวของเขาถูกเขียนด้วยหมึกสีดำสนิท ชื่อของเขาคือ ‘โจวจางเหยียน’

เมื่อเห็นเด็กฝึกที่ยังคงยืนนิ่งไม่สูงส่งกับใคร ชินก็รีบปรีเข้าไปหาอีกฝ่ายทันที

“สนใจมาเป็นพาร์ทเนอร์กับฉันมั้ย” น้ำเสียงที่เป็นมิตรดังขึ้นพร้อมกับฝ่ามือที่ยื่นออกไปตรงหน้า “โจวจางเหยียน”

เขาลอบสังเกตใบหน้าของเด็กหนุ่ม ดวงตากกลมโตสีน้ำตาล

อ่อนและจมูกเข็ดรึ้นกับริมฝีปากเล็กๆ นั่น ก่อนจะพยักหน้าเล็กน้อย มือเรียวเลื่อนขึ้นไปสัมผัสกับฝ่ามือของอีกฝ่าย ในหัวของเขายังงุนงกับคำเชิญชวนที่เข้ามาแบบกะทันหัน ขณะที่ปากเอ่ยพิมพ์้าชื่อของบุคคลตรงหน้า “ไซ่เสวี่ยซิน”

“หรือนายจะเรียกฉันว่าซินก็ได้” คนตัวเล็กกว่าพยักหน้าพร้อมกับเอ่ยต่ออย่างกระตือรือร้น

โจวจางเหยียนสามารถจดจำอีกฝ่ายได้ทันทีตั้งแต่แรกเห็น ไซ่เสวี่ยซินเป็นเด็กฝึกต่างชาติที่ขึ้นมาบนรถคนสุดท้าย ท่าทางเงอะงะทำตัวไม่ค่อยถูกเมื่อมองหาที่นั่งว่างไม่พบ โชคดีที่มีเด็กฝึกคนหนึ่งยกมือบอกตำแหน่งที่ว่างให้

ภาษาจีนสำเนียงไทยดั่งขึ้นสลับกับภาษาจีนสำเนียงปักกิ่งของเด็กฝึกอีกคนยามที่ทั้งคู่พูดคุยกันด้วยความสนุกสนาน โจวจางเหยียนไม่ได้ตั้งใจที่จะแอบฟังเลยแม้แต่น้อย แต่เป็นเพราะเขานั่งอยู่ที่เบาะด้านหลังของอีกฝ่ายทำให้พลอยได้ยินเรื่องราวทั้งหมด

“ไปนั่งรอเถอะ” เขาเอ่ยบอกสั้นๆ ก่อนก้าวเดินนำไปยังที่นั่งบริเวณมุมห้องของอีกฝั่ง

ซินลอบกลืนน้ำลายลงคอ ริมฝีปากแหม่มเข้าหากันด้วยความประหม่า กลัวว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกอึดอัด เขาเป็นคนชวนคนอื่นคุยไม่เก่ง แม้ว่าตอนอยู่กับเอเคอร์จะมีบทสนทนาเกิดขึ้นมากมาย แต่ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะอีกฝ่ายเริ่มบทสนทนา

“โจวจางเหยียน” เจ้าของชื่อหันมามองเขาเล็กน้อยพร้อมกับแววตาตั้งคำถาม “แบมือหน่อยสิ”

โจวจางเหยียนทำตามที่ซินบอกแต่โดยดี เขาแบมือขวาออกและยื่นมาตรงหน้า ซินล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกง ความหา

อะไรบางอย่างออกมาทำไว้ในมือ ก่อนจะวางของสิ่งนั้นลงบนฝ่ามือ
ของชายหนุ่มและชักมือกลับไปอย่างรวดเร็ว

“ลูกอม?”

โจวจางเหยียนมองของในมือด้วยความสนใจ ลูกอม
ห่อสีชมพูที่เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน พิจารณาอยู่ครู่หนึ่งก็เงยหน้า
ขึ้นมา

ขึ้นส่งเสียงตอบรับในลำคอ “ฉันคุยกับใครไม่ค่อยเก่งนะ”

เมื่อเห็นใบหูของเด็กหนุ่มค่อย ๆ เจือสีชมพูเรื่อคล้ายห่อ
ลูกอมเข้าไปทุกที ชายหนุ่มจากประเทศจีนก็ชะงักงัน แล้วหัวเราะ
ออกมาเบา ๆ ก่อนจะแกะลูกอมใส่ปาก

แววตาของเจ้าตัวเต็มไปด้วยความขบขันเช่นเดียวกับรอยยิ้ม
ที่มุมปาก ก่อนที่เสียงทุ้มต่ำจะดังขึ้นเบา ๆ

“หวาน...”

-3-

สัมภาษณ์

บรรยากาศภายในห้องประชุมเต็มไปด้วยความกดดัน ใบหน้าเรียบเฉยของผู้สื่อข่าวจำนวนมากต่างก็ทำให้เด็กฝึกแต่ละคนรู้สึกประหม่าด้วยความตื่นเต้น

“นักข่าวจะสัมภาษณ์พวกคุณทีละกลุ่ม โดยมีเวลากลุ่มละสิบนาที หลังจากทีกลุ่มแรกเข้าไปในห้องประชุม กลุ่มต่อไปจะต้องมาสแตนด์บายรอหน้าประตูทางเข้า จะเป็นแบบนี้ไปเรื่อย ๆ จนครบทุกกลุ่ม” ทีมงานที่อยู่ด้านหน้าประตูอธิบายให้เด็กฝึกได้รับทราบขั้นตอนการให้สัมภาษณ์

“สำหรับเด็กฝึกต่างชาติ หูฟังที่ทางรายการมอบให้จะช่วยแปลคำถามเป็นภาษาบ้านเกิดของคุณ แต่หากไม่มั่นใจ คุณสามารถขอความช่วยเหลือจากเพื่อนเด็กฝึกในกลุ่มของคุณได้”

เนื่องจากการสัมภาษณ์ของผู้สื่อข่าวมักเน้นคำถามที่เกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของผู้ตอบ รวมถึงประเด็นที่อ่อนไหว จึงอาจจะเป็น

เรื่องที่ยากเกินไปสำหรับเด็กฝึกต่างชาติอย่างพวกเขา เพราะแม้แต่เด็กฝึกจีนเองก็ยังไม่ยากที่จะคิดหาคำตอบที่เหมาะสมออกมาได้ภายในระยะเวลาสั้น ๆ

ในปีที่ผ่านมาได้มีกลุ่มแฟนคลับจำนวนหนึ่งออกมาเรียกร้องให้ยกเลิกการกระทำที่ดูแสนจะหยาบคายเช่นนี้ ทั้งการตักดวงผลประโยชน์ที่มากเกินไปจากเด็กฝึกและการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลต่างเชื้อชาติ แต่ในทางกลับกัน การกระทำเหล่านี้กลับสามารถเรียกเรตติ้งและความสนใจจากทั้งแฟนคลับส่วนใหญ่และคนดูจากทั่วสารทิศได้อย่างล้นหลาม

การสัมภาษณ์เด็กฝึกกลุ่มแรกได้เริ่มต้นขึ้น ผู้สื่อข่าวที่นั่งอยู่ในห้องประชุมต่างก็ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนอย่างแข็งขัน โดยภาพเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นภายในห้องประชุมจะถูกถ่ายทอดสดออกมายังห้องโถงเพื่อให้เด็กฝึกที่ผ่านการสัมภาษณ์มาแล้วได้รับชม

“เด็กฝึกกลุ่มต่อไปจากเย่หัวเอนเตอร์เทนเมนต์ หัวหอรานกับไปอื่น”

เสียงรีวซ์เตอร์ดังขึ้นพร้อมกับคำถามที่ประดังประเดเข้ามาจากผู้สื่อข่าวหลายคนจนแทบไม่มีเวลาให้พวกเขาได้หยุดหายใจ

“คำถามพวกนั้นโหดเกินไปแล้ว”

“ไปอันรับมือกับคำถามได้ดีกว่าที่ฉันคิดไว้อีกนะ”

“แนสิ คิดว่าเขาเคยผ่านรายการแบบนี้มากี่ครั้งแล้วล่ะ”

“เขาคือใครหรอ”

“พระเจ้า หัวหอรานเขาหล่อเกินไปแล้ว”

เมื่อได้ยินชื่อบริษัทยักษ์ใหญ่อย่างเย่หัวเอนเตอร์เทนเมนต์

เด็กฝึกทุกคนในห้องโถงต่างก็ให้ความสนใจแก่พวกเขา ขณะที่เด็กฝึกต่างชาติที่ไม่เคยได้ยินชื่อของอีกฝ่ายมาก่อนรู้สึกงุนงง

“ไปอันเป็นเด็กฝึกที่ได้รับความนิยมสูงสุดในรายการนี้เมื่อปีก่อน แต่หลังจากสัปดาห์ที่สามของการแข่งขัน อันดับของเขาก็ตกลงมาเรื่อย ๆ จนต้องออกจากรายการไป หลังจากนั้นเขาก็ได้เดวิดต์เป็นศิลปินเดี่ยว จนกระทั่งมีข่าวลือออกมาว่าเขาจะกลับมาเข้าร่วมรายการนี้อีกครั้ง”

เด็กฝึกคนหนึ่งอธิบาย แต่เมื่อได้รับสายตาก็เต็มไปด้วยความงุนงงจากเด็กฝึกที่อยู่รอบ ๆ เขาก็นึกขึ้นได้ว่าตนยังไม่ได้แนะนำตัว

“อ้อ ฉันชื่อสวีตงเงิน ยินดีที่ได้รู้จักพวกนายทุกคนนะ”

“ทำไมนายถึงได้รู้เรื่องพวกนี้เยอะนักล่ะ”

ไม่ใช่เพียงแค่ข้อมูลของไปอันเท่านั้น แต่ทั้งเด็กฝึกกลุ่มที่เข้ารับการสัมภาษณ์ก่อนหน้านี้ก็อีกหลายกลุ่มก็เป็นสวีตงเงินที่คอยเล่าเรื่องราวให้พวกเขาได้ทราบ

“พอดีฉันหาข้อมูลมานิดหน่อยนะ”

“ปีนี้มีแต่คนเก่ง ๆ ทั้งนั้นเลย” เด็กฝึกคนหนึ่งเอ่ยขึ้น สองมือกุมหัวพลางสายหน้าไปมาด้วยความหัวงันวิตก

“ห่าวหรวานมียอดผู้ติดตามในแอปฯ เว่ยป้อถึงห้าล้านคน แถมยอดคนดูในแต่ละคลิปไม่ต่ำกว่าสิบล้านวิว เขาเป็นเน็ตไอดอลที่มีความโดดเด่นด้านการเต้น แต่เพราะหน้าตาดีเกินไป หลายคนเลยชอบมองข้ามความสามารถของเขาไปนะสิ” ยังคงเป็นเสียงของสวีตงเงินเช่นเคย

“เป็นคนหล่อก็ลำบากเหมือนกันนะ”

เสียงพูดคุ้ยและเสียงหัวเราะที่เต็มไปด้วยความผ่อนคลายดัง

ก้องอยู่ภายในห้องโถง เด็กฝึกทุกคนที่ผ่านการให้สัมภาษณ์ต่างก็รู้สึกโล่งใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากพวกเขาได้ผ่านสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยความกดดันมาแล้ว แต่ก็มีเด็กฝึกจำนวนหนึ่งที่รู้สึกผิดหวังเมื่อไม่สามารถรับมือกับการคำถามได้ดีอย่างที่คิด

ขณะเดียวกันเด็กฝึกอีกจำนวนหนึ่งซึ่งกำลังนั่งรอรับการสัมภาษณ์อยู่กลับเต็มไปด้วยบรรยากาศที่น่าอึดอัด ไม่มีแม้แต่เสียงหัวเราะดังเช่นอีกฝั่ง การพูดคุยระหว่างเด็กฝึกด้วยกันเกิดขึ้นและจบลงภายในเวลาสั้น ๆ แต่ยังคงมีเสียงดอบทสนทนาระหว่างเด็กฝึกสองคนที่ทำให้บรรยากาศดีขึ้นไม่มากนักน้อย

“ถ้าพวกเขาถามอะไรมาแล้วนายตอบเป็นภาษาจีนไม่ได้ก็พูดเป็นภาษาอังกฤษ ฉันจะช่วยแปลให้”

“นายพูดภาษาอังกฤษเก่งนะ”

“ฉันเคยไปเรียนต่อที่อเมริกาสามปี”

บทสนทนาระหว่างชินกับโจวจางเหยียนทำให้เด็กฝึกที่นั่งอยู่บริเวณใกล้เคียงแอบหันมามองด้วยความสนใจ โจวจางเหยียนเป็นหนึ่งในเด็กฝึกที่ถูกจับตามองเป็นพิเศษ ด้วยความสามารถที่มีอยู่ประกออบกับใบหน้าอันหล่อเหลาและรูปร่างที่สูงโปร่ง

เขาเป็นนักแสดงประกออบที่ได้รับความสนใจจากผู้ชมและถูกพูดถึงอย่างมากแม้จะออกมาเพียงแค่หนึ่งฉาก หลังจากนั้นเขาจึงถูกทาบทามจากหลายบริษัทใหญ่ กระทั่งได้รับบทนักแสดงนำชายในภาพยนตร์เรื่อง *ลำนำดอกเหมย* บทประพันธ์ที่โด่งดังของหลี่จิ้ง โจวจางเหยียนเป็นนักแสดงอิสระหน้าใหม่ไร้สังกัดที่ได้รับความนิยมอย่างมากในขณะนี้

ครอบครัวของโจวจางเหยียนเป็นครอบครัวที่อบอุ่น มีทั้งพ่อ

แม่ น้องสองคน และตัวเขา พ่อของเขาเป็นอดีตนักแสดงละครเวทีที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ขณะที่แม่ของเขาเป็นอดีตนางแบบแถวหน้าซึ่งขณะนี้ยังคงทำงานอยู่ในวงการ

ด้วยความที่เกิดจากครอบครัวที่มีชื่อเสียง ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาทำให้เขาได้รับอภิสิทธิ์มากมายเหนือคนอื่น ๆ แม้คนรอบข้างจะทำเหมือนมองข้ามมันไป แต่เขาก็ไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่ามันไม่ใช่เรื่องจริง

ส่วนเด็กหนุ่มจากประเทศไทย ‘ไซ่เสวียชิน’ ผู้มีใบหน้าเรียวกเล็กกับผิวที่ขาวใสอมชมพู รูปร่างผอมบางแต่มีกล้ามเนื้อเล็กน้อย เขาเป็นมือกลองหนึ่งในสมาชิวงวงแสดจากประเทศญี่ปุ่น เป็นวงที่ได้รับความนิยมจากผู้คนทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นจำนวนมากรวมถึงเด็กฝึกคนอื่น ๆ จากประเทศญี่ปุ่น

“อ้อ” ชินพยักหน้ารับคำ

“แล้วนายล่ะ”

“จริง ๆ ฉันพูดได้สามภาษาละ ไทย อังกฤษ ญี่ปุ่น แต่ถ้านับภาษาจีนที่พอฟังออกบ้างละก็ จะเป็นสี่”

“เก่งจังเลยนะ” โจวจางเหยียนเอ่ยออกมาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ทำให้ชินแยกไม่ออกเลยว่าอีกฝ่ายกำลังประชดประชันอยู่หรือเปล่า

“นายเป็นแบบนี้ตลอดเลยหรอ”

“หือ”

“นายดูไม่ค่อยสนใจอะไรเท่าไร”

โจวจางเหยียนนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนที่เขาจะเอ่ยออกมาด้วยเสียงที่แผ่วเบา “ไม่จริงสักหน่อย”

ดูเหมือนว่าคำพูดของซินจะจีปมในใจของอีกฝ่ายไม่มากนัก
น้อย

“ถ้าอย่างนั้นนายก็ยิ้มสิ” เด็กหนุ่มเอ่ยพร้อมกับฉีกยิ้มกว้าง
“แบบนี้”

“แบบนี้หรือ”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยายามฉีกยิ้มที่ดูแข็งเกร็ง ซินก็ระเบิดเสียง
หัวเราะออกมา “จริงๆ แล้วนายเป็นคนตลกหน้าตายสินะ ทำไม
คนอื่นถึงดูไม่ค่อยอยากเข้าใกล้นายกันล่ะ”

โจวจางเหยียนเลิกคิ้ว “แล้วหน้าฉันดูน่าเข้าใกล้นักหรือ”

ทั้งสองมองหน้ากันเล็กน้อยก่อนที่จะยื่นหน้าเข้าไปใกล้
อีกฝ่าย

“นายทำอะไรนะ” คนตัวโตกว่าชะงัก

“นายบอกให้ฉันเอาหน้าไปใกล้ๆ นายไม่ใช่หรือ” เขาเอ่ย
ออกมาด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความงุนงง

“เปล่า” โจวจางเหยียนเปลี่ยนมาพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้
อีกฝ่ายเข้าใจมากขึ้น “ฉันพูดว่าหน้าฉันดูไม่ค่อยเป็นมิตรนะ”

ซินก้มหน้าลงเล็กน้อยเมื่อได้ยินดังนั้น ดวงตาลุบลมมอง
พื้น ขณะที่ใบหูขึ้นสีแดงเรื่อด้วยความอับอาย “ไม่หรือก ฉันว่านาย
หล่อมาก”

โจวจางเหยียนหัวเราะในลำคอ เขาส่ายหน้าให้แก่ปฏิบัติการ
ที่ดูราวกับเป็นเด็กน้อยของซิน แม้อีกฝ่ายจะเดินเข้ามาเอ่ยทักทาย
เขาก็ก่อนอย่างมั่นใจ ทว่าภายใต้ความมั่นใจนั้นกลับเต็มไปด้วยความ
ประหม่าและความกังวล เปลือกลูกอมที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อของเขา
นั้นเป็นหลักฐานยืนยัน

แต่หลังจากที่ได้พูดคุยกัน อีกฝ่ายก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับ
ใจจางเหยียนได้อย่างรวดเร็ว ทั้งความใส่ใจของอีกฝ่ายที่มีต่อตัว
เขาและความสบายใจที่เกิดขึ้นเมื่อได้พูดคุยกัน ซินเป็นคนที่มีเสน่ห์
พฤติกรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เด็กหนุ่มแสดงออกมานั้นกลับดูน่าดึงดูด
เป็นพิเศษ

“ใจจางเหยียน ไช่เสวียซิน” เสียงประกาศเรียกชื่อของพวกเขา
เขาดังขึ้นจากทางด้านหลัง ก่อนที่ทีมงานสาวคนหนึ่งจะเดินเข้ามา
นำพวกเขาไปรอน้ำทางเข้า

ซินเอ่ยลาเด็กฝึกในห้องเพียงสั้น ๆ ก่อนจะก้าวเดินไปพร้อม
กับใจจางเหยียน

“เด็กฝึกจากเจเคเอนเตอร์เทนเมนต์ ไช่เสวียซิน”

“เด็กฝึกอิสระ ใจจางเหยียน”

ซินกับใจจางเหยียนหยุดยืนอยู่บนเวทีด้านหน้าผู้สื่อข่าว
ซึ่งทางรายการจัดเตรียมไว้เป็นการพิเศษ เสียงกดชัตเตอร์ดังขึ้น
พร้อมกับแสงแฟลชที่สาดสะท้อนเข้ามาเป็นระยะ ขณะที่ผู้สื่อข่าว
เริ่มการสัมภาษณ์

ทั้งคู่สุดลมหายใจเข้าซ้ำ ๆ สองมือกำไมค์แน่น สายตามอง
ตรงไปยังกล้องตัวใหญ่ที่ถูกวางไว้บริเวณกลางห้องก่อนจะแนะนำ
ตัว

“สวัสดีครับ ผมชื่อซิน หรือจะเรียกไช่เสวียซินก็ได้ครับ เป็น
เด็กฝึกค่ายเจเคเอนเตอร์เทนเมนต์ มาจากประเทศไทยครับ”

“สวัสดีครับ ผมชื่อใจจางเหยียน เป็นเด็กฝึกอิสระครับ”

ผู้สื่อข่าวต่างให้ความสนใจแก่เด็กหนุ่มตรงหน้า นักข่าว

หลายคนแย่งกันยกมือจนเกิดเสียงดังแข็งแข่งเมื่อทุกคนต่างก็ถามคำถามที่เตรียมมา

“เด็กฝึกใจวางเหยียน หลังจากที่มีข่าวลือว่าคุณจะมาเข้าร่วมรายการนี้ก็เป็นที่พูดถึงกันอย่างมากในกลุ่มแฟนคลับ คุณมีอะไรจะพูดกับพวกเขาไหมคะ”

“ครับ ก่อนอื่นเลยผมต้องขอขอบคุณทุกคนที่ติดตามผมมาตลอด ผมเชื่อว่าการมาออกรายการนี้จะทำให้ทุกคนได้รู้จักตัวตนของผมมากยิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้นขอให้ทุกคนเฝ้ารออีกสักนิด และก้าวต่อไปพร้อม ๆ กับผมนะครับ ขอขอบคุณครับ”

“คุณคิดว่าความนิยมของคุณได้มาจาก*ลำนำดอกเหมย*หรือเปล่าคะ” ผู้สื่อข่าวคนหนึ่งเอ่ยขึ้นมาด้วยคำถามที่ไม่มีใครคาดคิด

ใบหน้าของใจวางเหยียนยังคงเรียบเฉย เขาเอ่ยตอบคำถามออกไปด้วยเสียงเรียบนิ่งแต่เต็มไปด้วยความมั่นใจ

“แน่นอนครับ ปฏิเสธไม่ได้ว่าผู้สนับสนุนมากมายมาจากการดูเรื่อง*ลำนำดอกเหมย* ผมโชคดีมากครับที่มีโอกาสได้ร่วมแสดงและได้รับประสบการณ์มากมายจากภาพยนตร์เรื่องนี้ แต่การอยู่บนสเทจก็เป็นความฝันของผมตั้งแต่เด็กเช่นกัน ดังนั้นผมถึงเลือกที่จะมาแข่งขันในรายการนี้”

“อะไรคือเป้าหมายของคุณในรายการนี้คะ” ผู้สื่อข่าวคนเดิมเอ่ยถามขึ้นมาอีกครั้ง

“ที่หนึ่งครับ” ใจวางเหยียนเอ่ยตอบทันทีด้วยความมั่นใจพร้อมกับริมฝีปากที่ฉีกยิ้มพราว “ขอบคุณสำหรับคำถามครับ”

ในการสัมภาษณ์เด็กฝึกแต่ละกลุ่ม ผู้สื่อข่าวจะต้องสัมภาษณ์เด็กฝึกภายในเวลาที่กำหนดไว้เพื่อไม่ให้รายการเกิดความยืดเยื้อจน

เกินไป แต่หลังจากโจวจางเหยียนพูดจบ เสียงพูดคุยของผู้สื่อข่าวก็เงียบลงทันที หลายคนเลือกที่จะนั่งรอให้เด็กฝึกกลุ่มใหม่เข้ามา และมองผ่านชั้นที่ยืนอยู่ด้านหน้าด้วยความเฉยเมย ทว่าไม่นานกลับมีผู้สื่อข่าวสาวคนหนึ่งเอ่ยคำถามออกมาอย่างไม่ไว้หน้า

“เด็กฝึกไซ้เสวี่ยซิน คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับข่าวลือที่ว่า คุณยุบวงของตัวเองในญี่ปุ่นเพราะต้องการมาสมัครรายการนี้”

เสียงของล่ำมแปงที่ดังขึ้นผ่านหูฟังทำให้ซินเข้าใจคำถามของผู้สื่อข่าว เขานิ่งไปเล็กน้อยเมื่อถูกถามในประเด็นที่ไม่ต้องการเอ่ยถึง

เสียงกดขัตเตอร์ดังขึ้นอีกครั้ง แสงแฟลชสาดส่องจนทำให้ดวงตาของเขาพร่ามัว ความเครียดและความกังวลทำให้เขารู้สึกหายใจไม่ออก ริมฝีปากสีซีดขบเม้มแน่น ความคิดตึกันจนยุ่งเหยิงเมื่อเจ้าตัวพยายามค้นคลังคำศัพท์ภาษาจีนทั้งหมดภายในสมองเพื่อตอบคำถามนี้ แต่มันกลับทำได้ยากลำบากมากกว่าที่คิด

“ใจเย็นๆ นายพูดกับฉันก่อนได้” โจวจางเหยียนที่ยืนอยู่ด้านข้างเห็นที่ท่าของเพื่อนร่วมทีมไม่ค่อยดีจึงโน้มตัวเข้ามากระซิบที่ข้างหู

“ที่วงถูกยุบไปเป็นเพราะเหตุผลส่วนตัวครับ”

ซินใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเพื่อตั้งสติ เขาเอ่ยออกมาด้วยภาษาจีน ก่อนจะเปลี่ยนไปใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร “สำหรับวงดนตรีในประเทศญี่ปุ่น มันเป็นเรื่องโอกาสเล็กๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของผม ซึ่งให้ประสบการณ์ต่างๆ มากมาย ดังนั้นแล้วการที่ผมมายังรายการนี้ก็แค่เพียงการเริ่มต้นครั้งใหม่ของผมเท่านั้นครับ”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณถึงเลือกที่จะมาประเทศจีนล่ะคะ ใน

เมื่อรายการแบบนี้ที่ญี่ปุ่นเองก็มีเหมือนกัน”

“วัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นกับประเทศจีนแตกต่างกันมากครับ แต่เนื่องจากปีนี้ทางรายการเปิดรับสมัครเด็กฝึกต่างชาติมากขึ้นเพื่อติดลادنานาชาติ ดังนั้นผมที่เป็นเด็กฝึกต่างชาติจึงคิดว่านี่เป็นโอกาสดีที่ผมจะได้รับประสบการณ์ได้เจอกับสังคมที่แตกต่างและเป็นตัวแทนของประเทศไทยในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม” เขาเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงที่ดูผ่อนคลายขึ้นเล็กน้อย

“ในฐานะเด็กฝึกจากประเทศไทยคนเดียวในรายการ คุณกังวลกับอนาคตมากน้อยแค่ไหนคะ”

“กังวลมากครับ” ซินเอ่ยตอบอย่างไร้การเสแสร้ง

“สำหรับผม มันเป็นเรื่องยากที่จะต้องออกเดินทางตามลำพังเป็นเวลาหลายปี แน่่อนว่าไม่มีใครรู้ว่าต่อจากนี้จะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต แต่สิ่งหนึ่งที่ผมมั่นใจคือประสบการณ์ที่ผมจะได้รับต่อจากนี้ ผมได้เจอกับเพื่อนมากมายในรายการนี้ ได้พบกับผู้คนมากมายที่ให้การสนับสนุนผม ผมรู้สึกขอบคุณทุกคนมากจริงๆ ครับ ผมสัญญาว่าจะพยายามต่อไปอย่างเต็มที่เพื่อไม่ให้ทุกคนผิดหวังครับ”

ซินจิกยิ้มกว้าง ดวงตาของเขาหยีเล็กน้อยจนเกือบปิด ขณะค้อมกายลงอย่างมีมารยาท “ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับทุกคนขอบคุณครับ”

-4-

เปิดตัว

การสัมภาษณ์ในช่วงบ่ายได้จบลงพร้อมกับตารางถ่ายทำของพวกเขาในวันนี้ ชินกลับมาเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดเสื้อยืดคอกลมแขนยาวสีขาวและกางเกงวอร์มขายาวสีดำ ก่อนจะเดินไปตามทางมุ่งหน้าไปยังห้องฝึกซ้อมที่ว่างอยู่

ตามตารางการถ่ายทำ การประเมินของครูฝึกจะเริ่มตั้งแต่วันรุ่งขึ้น ชินเคยติดตามรายการในซีซั่นก่อน ๆ ทำให้เห็นการประเมินเด็กฝึกที่สุดแสนหนุโหดมาบ้าง ทั้งสีหน้าและคำพูดชวนเข้าใจผิดที่สามารถสร้างประเด็นร้อนของครูฝึก และการตัดต่อที่หยิบยกประเด็นเหล่านั้นขึ้นมาขี้ซ้ำของทีมงาน ความประทับใจแรกของคนดูที่มีต่อเด็กฝึกจะถูกสรรค์สร้างขึ้นมาจากส่วนที่ถูกตัดไปออกอากาศ

ภายในห้องพักมีทีมงานและตากล้องประจำอยู่ในแต่ละจุดทั่วบริเวณ ทั้งตามทางเดินและภายในห้องสำหรับทำกิจกรรม รวมถึง

มีการติดตั้งกล้องตัวเล็กที่มีความละเอียดสูงไว้ตามมุมหนึ่งของทุกห้อง เพื่อบันทึกการกระทำของพวกเขาตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เด็กฝึกหลาย ๆ คนเริ่มจับกลุ่มและจับจองห้องสำหรับฝึกซ้อมการแสดงเตรียมความพร้อมก่อนการประเมินที่จะมาถึง

คืนแรกของการอยู่หอพัก ซินเลือกเข้าพักในห้องหมายเลขสามศูนย์สี่ที่มีสมาชิกเข้าพักถึงแปดคน เขาเอ่ยแนะนำตัวเล็กน้อยเพื่อทำความรู้จักกับเด็กฝึกคนอื่น ๆ

แต่คืนวันพรุ่งนี้เด็กฝึกทุกคนจะต้องย้ายห้องพักใหม่อีกครั้งและเข้าพักในห้องที่ทางรายการกำหนดไว้ เพื่อให้เด็กฝึกทุกคนได้เจอกับสังคมหลากหลายรูปแบบและสนิทสนมกับเด็กฝึกคนอื่นมากยิ่งขึ้น

ซินได้ยินบทสนทนาเกี่ยวกับข้อมูลของเด็กฝึกแต่ละคนที่ได้รับความนิยมนสูงและถูกจับตามอง ก่อนจะแปลกใจเมื่อชื่อของเขาถูกเอ่ยขึ้นเป็นหัวข้อหนึ่งของการสนทนาโดยเด็กฝึกที่เขาไม่รู้จักระหว่างทางที่เขาก้าวเดินก็รับรู้ได้ถึงสายตาที่หันมาจับจ้อง เด็กฝึกบางคนเดินเข้ามาทักทายเขาอย่างเป็นธรรมชาติ ขณะที่เด็กฝึกบางคนเลือกที่จะเดินผ่านเขาไปอย่างรวดเร็ว

เขาเดินไปตามทางเดินเรื่อย ๆ พลังมองหาห้องฝึกซ้อมที่มีคนอยู่ภายในห้องน้อยที่สุดเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนเด็กฝึกคนอื่น ๆ กระทั่งมาหยุดอยู่หน้าห้องฝึกซ้อมห้องสุดท้ายที่อยู่ด้านในสุดของทางเดิน ภายในห้องมีกลุ่มของเอเคอร์กำลังฝึกซ้อมกันอยู่

“ขอโทษนะ ฉันเข้าไปได้หรือเปล่า” ซินแหม่ประตูออกเล็กน้อยแล้วโผล่หน้าเขาไปทักทายคนที่อยู่ภายใน

“แน่นอนเพื่อน”

เอเคอร์รีบปรี่เข้ามาหา เขาเปิดประตูออกกว้างพร้อมกับผายมือให้เป็นการเชื้อเชิญ จึงหลงกับคาซึมิที่ฝึกซ้อมอยู่ที่หันมาโบกมือทักทายเขาเล็กน้อย ก่อนจะเปิดเพลงอีกครั้งและกลับไปซ้อมเต้นต่อในท่อนที่ถูกขัดจังหวะ

“พุงนี้ไซโลเธอ” เอเคอร์เอ่ยถามเมื่อเห็นชินเดินเข้ามาภายในห้องเพียงคนเดียว

ชินพยักหน้าเป็นการตอบรับ “ฉันตื่นเต้นมาก”

“ไม่ต้องกังวล นายต้องผ่อนคลายเข้าไว้”

“แล้วนายไม่ตื่นเต้นบ้างเธอ”

“ฉันตื่นเต้นมากเลยต่างหาก ตอนฉันถูกประเมินรายเดือนในบริษัทยังแทบแย่เลย”

สีหน้าที่แสดงถึงความสิ้นหวังของอีกฝ่ายทำให้คนฟังหัวเราะออกมาด้วยความขบขัน

“แต่อย่างน้อยนายก็ไม่ต้องแสดงคนเดียวนะ”

“แน่นอน พอมีคนแสดงด้วยกันแล้วมันอุ่นใจมากเลยละ”

“ฉันเชื่อว่านายจะทำมันได้ดี” ชินเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

“แน่นอนอยู่แล้ว”

“นายควรจะทำมันบ้างนะ”

“พอเลย นายกำลังทำให้ฉันอาย” เอเคอร์ยื่นมือออกมาด้านหลัง นิ้วเรียวยาวของอีกฝ่ายชี้ตรงไปยังบริเวณหน้ากระจกที่ยังคงว่างอยู่ “ไปซ้อมเลยไป”

สำหรับการประเมินในวันรุ่งขึ้น เด็กฝึกทุกคนจะต้องแสดงความสามารถของตนเองผ่านการร้องหรือการเต้นภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ก่อนเข้าหอพักเด็กฝึกทุกคนต้องฝากโทรศัพท์ไว้กับ

ทีมงาน จึงมีเพียงเครื่องเล่นเอ็มพีสามและหูฟังไร้สายในมือเขา เท่านั้นที่สามารถใช้เป็นเครื่องช่วยในการฝึกซ้อม

เหลือเวลาเพียงหนึ่งคืนสำหรับการฝึกซ้อมเพื่อประเมินและ ให้เกรดในครั้งแรก เอเคอร์เลือกแสดงการแร็ปด้วยน้ำเสียงอันเป็น เอกลักษณะและเนื้อเพลงอันแสนดุดันในเพลงต้นฉบับที่เขาแต่งขึ้นมา สำหรับการทดสอบเพิ่มเติม ขณะที่การแสดงหลักจะเป็นการเต้น ประกอบกับการร้องเพลงแบบกลุ่ม

ซินเลือกที่จะร้องและเต้นเพลงภาษาอังกฤษแนวอินดี้ร็อก อย่างที่ตนถนัดสำหรับการทดสอบเพิ่มเติม แม้จะมีโอกาสเพียงเล็กน้อยที่เขาจะถูกเลือก แต่ซินก็ตั้งใจว่าจะฝึกฝนและทำผลงานของตนให้ได้ในระดับที่ตนตั้งเป็นมาตรฐานเอาไว้

เด็กหนุ่มนั่งหลับตาฟังเพลงสำหรับการแสดงเพิ่มเติมอยู่บน โซฟาที่วางไว้บริเวณมุมห้องมาพักใหญ่ ก่อนจะรู้สึกถึงเงาสีดำที่ พาดผ่าน

“โจวจางเหยียน” ซินเงยหน้าขึ้นมองผู้มาเยือน รู้สึกแปลกใจ เล็กน้อยเมื่อเห็นอีกฝ่ายยืนอยู่ตรงหน้า

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม” โจวจางเหยียนถามพลางหย่อน ตัวลงนั่งที่พื้นหน้าโซฟา

“แน่นอน” น้ำเสียงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจเรียกกรอ ยิ้มเล็ก ๆ บนใบหน้าของคนฟัง “นายล่ะ”

“รอคุณละกัน” เสียงขยับตัวไปมาของคนที่นั่งอยู่บนโซฟาเรียก ความสนใจของโจวจางเหยียน “นายทำอะไร”

ซินพยายามขยับตัวชิดผนังด้วยความยากลำบากเพื่อแบ่งปัน พื้นที่อันน้อยนิดให้แก่คนตัวโตกว่า มือข้างหนึ่งตบเบาๆ ด้านข้าง

เบา ๆ “มานั่งนี่สิ เดี่ยวจะปวดหลังเอานะ”

อีกฝ่ายทำตามที่เขาบอกแต่โดยดี ภาพของเด็กหนุ่มกับชายหนุ่มสองคนที่นั่งเบียดเสียดกันอยู่บนโซฟาขนาดเล็กทำให้ดูน่าขบขันอยู่ไม่น้อย

“เป็นยังไงบ้างล่ะ”

“นายหมายถึงอะไร”

“ยังขวัญเสียอยู่หรือเปล่า เรื่องเมื่อตอนบายนะ”

“ไม่เป็นไรหรอก แค่นักข่าวที่นี่น่ากลัวไปหน่อย” ซินเอ่ยออกมาด้วยความขบขัน “ตอนที่ฉันได้ยื่นคำถามนะ หัวของฉันโล่งไปหมดเลย”

“งั้นเหวอ ฉันคิดว่านายเจออะไรแบบนี้บ่อย ๆ ซะอีก”

“นายคิดว่าฉันเป็นใครกันแน่เนี่ย”

“มีอกลองซื้อดั่งจากประเทศญี่ปุ่น” อีกฝ่ายตอบออกมาอย่างหน้าตาเฉย

“บ้า” เขาส่ายหน้าไปมา “ฉันเป็นแค่นักดนตรีฝึกหัดคนหนึ่ง แถมยังเป็นไอดอลได้ดินอีก”

“แล้ว?”

“ฉันไม่รู้หรอกนะว่านี่เป็นยังไง แต่ที่ญี่ปุ่นต่อไปจะดังแค่ไหนก็ไม่มีแฟนคลับพุ่งตัวเข้าใส่หรอก อย่างมากที่สุดพวกเขาก็แค่คอยติดตามอยู่เงียบ ๆ อาจจะเป็นเพราะวัฒนธรรมที่ต่างกันด้วย” เขาหยุดคิดเล็กน้อย “แต่บางทีฉันก็อยาก让他们展示ตัวเองมามากกว่านะ พอดี้อยู่คนเดียวท่ามกลางสายตาของใครก็ไม่รู้ที่มาคอยจับจ้อง มันก็รู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก”

“ฉันเข้าใจ”

“แล้วอีกอย่างไม่มีนักข่าวคนไหนอยากจะมาสัมภาษณ์ฉัน
หรือคณะ วงก็ไม่ดัง กระแสก็ไม่มี เงินก็ไม่ได้”

“ฉันไม่คิดอย่างนั้นนะ” โจวจางเหยียนค้ำัน หัวคิ้วขมวด
เข้าหากัน ดวงตาที่จับจ้องไปยังดวงตาของคุณสนทนาเต็มไปด้วย
ความจริงใจ “นายดังมาก หลายคนที่นี่ก็รู้จักนาย”

“ชะ!” ประโยคที่ได้ยินทำให้อึดมือกลองวงแคสส์รู้สึกทำตัว
ไม่ถูก “ไม่หรือ?”

“มีคนอยากเป็นเพื่อนกับนายเยอะแยะ นายก็แค่ไม่รู้ตัว”

“แต่พวกเขา มองฉันแปลก ๆ”

“เขาไม่กล้าชวนนายคุยนะสิ นายเป็นคนดัง แถมยังเป็นชาว
ต่างชาติ”

“แล้วฉันต้องทำยังไง”

“เอาเป็นว่ามันใจเข้าไว้ นายต้องฝึกพูดจีนให้มากขึ้น ฉันเชื่อ
ว่านายต้องเจออะไรแบบนี้อีกเยอะ”

“อือ!” ซินตอบรับอย่างกระตือรือร้น

เอเคอร์นั่งกอดอกอยู่บริเวณมุมห้องอีกฝั่งหนึ่ง สายตา
จับจ้องไปยังกระจกบานใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า แต่เมื่อเห็นจากทางตา
ว่ามีผู้ชายสองคนนั่งเบียดกันอยู่บนโซฟาตัวเล็ก แววดตาก็คือเป็น
ประกายวาววับเมื่อนึกถึงเรื่องสนุกที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

“มานั่งทำอะไรอยู่ตรงนี่ล่ะ” เสียงของจิ่งหลงดังขึ้นจากทาง
ด้านหลัง ก่อนที่เจ้าตัวจะเดินตรงเข้ามาหาอีกฝ่าย

“พอดีฉันเจอเรื่องน่าสนใจนิดหน่อย”

“มีอะไรที่น่าสนใจ”

“นายดูนั่นสิ”

จึงหลงเลิกคิ้ว ขณะมองตามนิ้วเรียวที่ชี้ไปยังมุมห้องอีกฝั่งหนึ่ง และเขาก็เข้าใจความหมายที่เอเคอร์ต้องการจะสื่อได้ในทันที

“นายควรหยุดยุ่งเรื่องของคนอื่นนะ”

“นายว่าฉัน?” เอเคอร์เอ่ยเสียงแข็ง

“ไม่ว่านายแล้วจะว่าใคร” จึงหลงเอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม “ตรงนี้ก็แค่คุยกับฉัน”

“ฉันงอนนายแล้ว” เอเคอร์ก้มหน้าลงมองพื้น นิ้วเรียวขยับไปมาขีดเขียนลงบนพื้นห้องด้วยความน้อยอกน้อยใจ

เวลา 21.00 น. ประเทศไทย

คลิปโพรโมตและคลิปให้สัมภาษณ์ของเด็กฝึกแต่ละคนถูกโพสต์ลงบนแฟนเพจออฟฟิเชียลของรายการเบลช 2023 ภายใต้บริษัทเอาต์ไซด์ เอนเตอร์เทนเมนต์ ทำให้แฮชแท็ก **#เบลช2023** ขึ้นอันดับที่หนึ่งในทวีตเตอร์ของประเทศไทยภายในระยะเวลาไม่ถึงสิบนาที ขณะที่คำค้นหายอดนิยมอันดับที่สามในหมวดฉบับเท็งคือ ‘ชิน กรินทร์ ณรงค์กิตติวิฑูร’

[นี่ตามตั้งแต่ ชช. แรก บอกเลยขึ้นชื่อเอาต์ไซด์ยังไงก็ฝิอะ #เบลช2023]

[รายการปีนี้หวังว่าจะดีขึ้นนะ ปีที่แล้วทำแย่มาก #เบลช2023]

[เห็นคลิปโพรโมตแล้วบอกได้เลยว่าเด็กปีนี้เก่งกันมาก ๆ #เบลช2023]

[ไปอันมาอีกแล้วเหอ ยังไงปีนี้เขาก็ต้องได้เดนะ #เบลช 2023]

[เปิดโพลเด็กฝึกที่น่าจับตามองทั้งหมดของ #เบลช2023
พาร์ทหนึ่ง

มาที่เด็กฝึกคู่แรก หัวหวานกับไปอัน จากเยหัวเอนเตอร์เทน-
เมนต์ ค่ายยักษ์ใหญ่ที่ปลูกปั้นดวงดาวมาแล้วหลายดวง ที่นับเป็น
คู่เพราะทั้งสองคนนี้เป็นคนที่ต้องมาด้วยกันจริงๆ ด้วยความ
สามารถแบบ All-Rounder และหน้าตาอันหล่อเหลาของพวกเขา
ทั้งสอง เรียกได้ว่าต่อให้หลุดปีนี้ไปก็สามารถเดบิวต์คู่กันเองได้เลย
ต่อด้วยใจจางเหยียนที่มีดีกรีเป็นถึงพระเอกภาพยนตร์ แต่
เพราะความฝันที่อยากเป็นไอดอลมาตั้งแต่เด็ก ๆ ทำให้เขาทุ่ม
พัฒนาความสามารถของตนมาเรื่อยๆ จนถึงวันนี้

คนที่สาม เอเคอร์ อดีตเร็ปเปอร์ไต่ดินที่เคยได้รับรางวัลรอง
ชนะเลิศอันดับที่หนึ่งก่อนจะย้ายไปเทรนต์อที่เกาหลี แต่ด้วย
เหตุผลบางอย่างทำให้เขาเลือกที่จะกลับมายังประเทศจีน เขาเป็น
เจ้าพ่อแฟชั่นที่แต่งตัวเจ๋งจัดไปถึงทรวงโน และเป็นเพราะลुकที่ดู
ฉลาดซัดกับนิสัยที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ทำให้หลาย ๆ คนถึง
กับโดนตกไปตาม ๆ กัน

มีเร็ปเปอร์ไต่ดินแล้วจะขาดไอดอลไต่ดินไปได้ยังไง มาที่เด็ก
ไทยของเรากันบ้าง เป็นครั้งแรกที่ทำเอาพวกเราชาวเน็ตเสียงแตก
กันขนาดนี้ มาดูกันว่าเขาไม่ดังจริงหรือเปล่า

ไซ่เสวี่ซิน หรือ ซิน กรินทร์ ณรงค์กิตติวิฑูร เด็กไทยเพียง
คนเดียวของรายการ #เบลช2023 เขาเคยได้รับรางวัลชนะเลิศการ
แข่งขันร้องเพลงระดับจังหวัด แม้จะมาจากครอบครัวเล็ก ๆ แต่เขา
ก็เลือกที่จะเดินบนเส้นทางแห่งความฝัน หลังจากทีสอบเทียบจบ
การศึกษาระดับชั้นมัธยมปลาย เขาก็มุ่งหน้าไปยังประเทศญี่ปุ่น

ทันที

ขึ้นเป็นที่รู้จักในฐานะมือกลองวง KAZZ เป็นวงดนตรีไร้สังกัด ที่ได้รับความนิยมสูงสุด ณ ตอนนั้น แต่เนื่องจากว่าผู้คนในประเทศไทยยังไม่ค่อยมีคนให้ความสนใจเกี่ยวกับวงอินดี้ร็อกวงนี้ อย่างเช่นปัจจุบัน ทั้งนี้กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ยังเป็นคนภายในประเทศ ทำให้พวกเราแทบจะไม่เคยรู้จักเด็กหนุ่มมากความสามารถคนนี้มาก่อน

แน่นอนว่าเด็กฝึกที่น่าจับตามองยังไม่หมดเพียงเท่านี้ เราจะมาต่อกันในพาร์ทสองนะจ๊ะ]

[เด็กไทยดั่ง ๆ ไปทุกปีก็เห็นติดกันทุกคน แต่คนนี่คือไรอะ ไม่เห็นรู้จัก ถ้าไม่เก่งพอก็อย่าไปให้เสียหน้าเลย #เบลช2023]

ภาพของเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่อยู่ในชุดเครื่องแบบกำลังให้สัมภาษณ์แก่กลุ่มผู้สื่อข่าวได้ถูกโพสต์ลงบนทวิตเตอร์โดยแอกเคานต์หนึ่งที่มีผู้ติดตามหลักแสนคนพร้อมคำบรรยายบนภาพ

[เปิดตัว “ชิน กรินทร์ ณรงค์กิตติวิฑูร” หรือ “ไซ่เสวี่ยชิน” เด็กฝึกจากประเทศไทยในรายการเบลช 2023!]

- รอดตามคำ ปีนี้เด็กฝึกงานดีทุกคนเลยย
- บริษัทไหนส่งไปอะ หรืออยากไปก็ไปเอง
- สนับสนุนคนไทยค่ะ!
- น้องน่ารักมากกก เห็นว่าเคยมีวงที่ญี่ปุ่นด้วย
- ตาม คห. บน น้องเป็นใครอะคะ
- ตั้งแผงค่ะ! น้องชิน ชื่อจริง กรินทร์ ณรงค์กิตติวิฑูร เกิดปี

2004 สูง 176 เป็นมือกลองวงแอสที่เคยเปิดตัวในญี่ปุ่นแต่ ปจบ. ยุบวงไปแล้ว ความสามารถรอบด้าน ร้อง เต้น แต่งเพลง ออก

อัลบั้ม ตอนอยู่วงเก่าก็เป็นน้องเล็กของวง น่ารักมาก

- นี่เห็นเมนต์นึงบอกน้องไม่ดัง คือไปอยู่ไหนมาก่อน
- ตอนเพลงออกก็ไม่เห็นจะดัง พอข่าวออกเท่านั้นแหละดัง

สนใจเลย ดังถึงขนาดต้องยุบวงเลยอะเนอะ

- ตอนยุบวงคือเสียใจมาก ไม่รู้จะตามต่อที่ไหน พอเห็นน้องมาออกรายการนี้คือดีใจมาก ต้องได้เดี๋ยวนะ

- แปะวาร์ป

ในขณะที่สื่อโซเชียลนั้นเต็มไปด้วยประเด็นร้อนแรงจากรายการเบลส 2023 ที่จะออกอากาศในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า กลุ่มแฟนคลับของเด็กฝึกแต่ละคนก็เริ่มออมเงินโดนเนตสำหรับการไหวตและรวมตัวกันตั้งบ้านเบสเพื่อสนับสนุนเด็กฝึกที่ตนชื่นชอบกันแล้ว

-5-

การประเมิน

วันนี้เด็กฝึกจำนวนมากเกินไปคนต้องออกเดินทางออกจากหอพักตั้งแต่ช่วงเช้าตรู่ เมื่อถึงจุดหมายปลายทาง ทีมงานจึงช่วยกันขนอุปกรณ์และเครื่องมือสำหรับการถ่ายทำทุกชิ้นลงจากรถบัส บริเวณที่เด็กฝึกจะต้องเดินผ่านเพื่อเข้าไปยังสถานที่ที่ใช้ถ่ายทำในวันนี้มีผู้คนจำนวนมากยืนเบียดเสียดกันอยู่ ในมือของพวกเขามีกล้องราคาแพงคุณภาพสูงเพื่อถ่ายภาพของเด็กฝึกที่ตนชื่นชอบ เสียงกดชัตเตอร์ดังขึ้นปะปนกับเสียงร้องตะโกนเรียกเด็กฝึก

“อึฟาน!”

“ไปอัน!”

ซินกัมศิระชะลงเล็กน้อยเพื่อทักทายกลุ่มแฟนคลับก่อนจะเดินผ่านเด็กฝึกคนอื่นตรงเข้าไปยังสถานที่ถ่ายทำอย่างรวดเร็ว เขาอยู่ในชุดเสื้อแขนกุดสีแดงเข้มคลุมทับด้วยเสื้อหนังสีดำมันวาวและกางเกงหนังสีดำเดียวกัน ทั้งเข็มขัด สร้อยคอ และต่างหู เครื่องประดับ

ของเขาทั้งหมดล้วนแต่เป็นโซ่สีเงิน เปลือกตาของเขาถูกแต่งแต้มด้วยอายแชโดว์สีดำและอายไลเนอร์บริเวณหางตา เป็นภาพลักษณ์ที่เข้ากับการแสดงในวันนี้

“ใจวางเหี่ยยน!”

“ซิน”

เสียงเรียกที่ดังขึ้นพร้อมกับสัมผัสจากทางด้านหลังทำให้เขาหันกลับไปมอง ร่างกายที่สูงเด่นของอีกฝ่ายอยู่ในชุดเบลเซอร์แขนยาวเข้ารูปสีดำสนิทไร้ลวดลาย มีเพียงกระดุมสีทองเท่านั้นที่ถูกเย็บติดไว้ด้านนอกอย่างประณีต เขาเลือกสวมคู่กับกางเกงสแล็กส์และรองเท้าหนังสีดำ ผสมสีดำขลับถูกเซตเป็นทรงเปิดหน้าผาก ดวงตาคมกริบที่ถูกแต่งแต้มด้วยอายแชโดว์สีแดงเข้มทำให้ใบหน้าของอีกฝ่ายดูสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ

ใจวางเหี่ยยนเดินเข้ามาเพื่อบอกให้เขาหยุดรอและเดินไปยังสถานที่ถ่ายทำพร้อมกัน

ทีมงานที่ยืนรออยู่ตรงบริเวณด้านหน้าประตูทางเข้าติดไมโครโฟนขนาดเล็กไว้บนปกเสื้อของซิน หูฟังสำหรับแปลภาษาถูกสวมเข้าที่ด้านหลังใบหู พวกเขาตรวจสอบความเรียบร้อยของอุปกรณ์อย่างเร่งรีบแล้วปล่อยให้เดินเข้าไปภายในตัวอาคารทีละคน ซินเอ่ยบอกให้อีกฝ่ายเดินนำเข้าไปก่อน เนื่องจากการติดตั้งอุปกรณ์สำหรับแปลภาษาของเขาใช้เวลาค่อนข้างมาก

ซินก้าวเดินไปตามทางที่ทอดยาวไปข้างหน้า แสงไฟจากสปอร์ตไลท์ด้านข้างส่องเข้ามายังบริเวณพื้นที่ตรงกลางของทางเดิน บริเวณผนังถูกตกแต่งด้วยไฟประดับหลากสีรวมถึงสัญลักษณ์สามเหลี่ยมสีฟ้าของบริษัทเอาต์ไซด์ เอนเตอร์เทนเมนต์

ด้านขวามือมีกล้องตัวใหญ่ถูกติดตั้งไว้เพื่อถ่ายทำฟุตบอล
สำหรับการเปิดตัวของเด็กฝึก จีนฉีกยิ้มกว้างและโบกมือทักทายให้
กล้องเล็กน้อย ด้านซ้ายมือของเขาที่สลับปลายทางเป็นเวทีขนาดใหญ่
ใหญ่ ด้านขวามือเป็นโต๊ะตัวยาวสำหรับครูฝึก ถัดไปทางด้านหลัง
เป็นที่นั่งสำหรับเด็กฝึกที่มีลักษณะเป็นชั้นบันไดสูงขึ้นไปเป็นรูปทรง
สามเหลี่ยม

เขาเดินตรงเข้าไปหยุดยืนอยู่ด้านหน้าที่นั่งของเด็กฝึกที่เต็ม
ไปด้วยผู้คน สองมือยกขึ้นประนม นิ้วหัวแม่มือจดที่ปลายคาง นิ้วชี้
แตะที่จมูก ก้มหน้าลงเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยทักทายเป็นภาษาไทย

“สวัสดีครับ”

“สวัสดีครับ!” เด็กฝึกคนอื่น ๆ เอ่ยทักทายกลับมาด้วยภาษา
ไทยต่างสำเนียง

“ยินดีต้อนรับสู่ประเทศจีน!”

“ขอบคุณครับ!”

“แคส!”

ทันทีที่พวกเขาได้พบกับโฮดอลใต้ดินชื่อดังจากประเทศญี่ปุ่น
เด็กฝึกที่นั่งอยู่ต่างก็รีบลุกขึ้นยืนและตะโกนออกมาด้วยความ
ตื่นเต้น จีนที่ได้รับการตอบรับจากเด็กฝึกคนอื่น ๆ อย่างท่วมท้น
ทำให้เขารู้สึกเงินอายอย่างบอกไม่ถูก เขาจึงรีบเดินขึ้นไปนั่งลงยัง
ที่นั่งด้านข้างของเอเคอร์ ซึ่งเป็นเก้าอี้บริเวณกึ่งกลางของที่นั่งแถว
ที่สองนับจากด้านล่าง

“ไง” เอเคอร์เอ่ยทักทายเขาสั้น ๆ ก่อนจะเหลือบตาไปมอง
ใจจางเหยียนที่นั่งอยู่ด้านบน “นายมากับเขาหรือ”

“อือ” อีกฝ่ายเดินเข้ามาก่อนหน้าเขาเพียงไม่นาน ดังนั้นจึง

ไม่ใช่เรื่องแปลกหากเอเคอร์จะสังเกตเห็น “บังเอิญเจอกันหน้าทาง
เข้านี่”

“หือ อย่างนั้นหรือ” เอเคอร์ฉีกยิ้มอย่างมีเลศนัย

“ก็ใช่ล่ะสิ” ซีนฟาดมือลงบนต้นขาของอีกฝ่ายอย่างแรง
ทำเอาเจ้าตัวสะดุ้งโหยง

“อะไร ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลย นายจะร้อนตัวทำไม”

“พอเลย เปลี่ยนเรื่อง”

“ก็ได้ ฉันว่าจะทักตั้งแต่นายเข้ามาแล้ว เสื้อสีแดงของนายมัน
เด่นกระแทกตาฉันมาแต่ไกลเลย ฉันชอบมันมาก”

“อยากได้ละสิ”

“ก็ถ้านายโอเค เรามาแลกเสื้อผ้านี่ไหมล่ะ”

“แบบนี้ก็ดีนะ”

“ดีแล้วนะ”

“ดีสิ”

“แล้วเป็นยังไง พร้อมหิม”

ซีนพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น “แต่ฉันเขินนะ คนเยอะขนาด
นี้”

“คอนเสิร์ตของนายที่ญี่ปุ่นคนเยอะกว่านี้อีกไม่ใช่หรือไง”

“ตอนนั้นฉันติ๊กลองอยู่ด้านหลัง ไม่มีใครสนใจฉันหรอก”

“นายแค่ทำให้เต็มทีเหมือนที่ซ้อมเมื่อวานก็พอ มันจะต้อง
ออกมาดีแน่นอน”

“ขอบคุณนะ” ซีนฉีกยิ้มกว้างอย่างจริงใจให้อีกฝ่าย

“เจอกันที่คลาสเอ”

บทสนทนาของพวกเขาจบลงเมื่อเด็กฝึกทุกคนเข้ามาภายใน

ห้องจนครบ แสงไฟภายในห้องถูกดับลงจนมืดสนิทก่อนที่การแสดงที่ทำให้เด็กฝึกทุกคนถึงกับลุกขึ้นยืนด้วยความตกตะลึงจะเริ่มต้นขึ้น

การแสดงแรกที่ทำให้พวกเขากรี๊ดร้องออกมาอย่างบ้าคลั่งเป็นเพราะพลังเสียงในการร้องเพลงของ ‘ลูซี่อ’ นักร้องชายที่ได้รับความนิยมสูงสุดในปีที่ผ่านมา เขากวาดรางวัลในรายการประกวดร้องเพลงระดับเอเชียไปมากกว่าสิบสี่รายการภายในเวลาสามปี

การแสดงที่สองเป็นการแสดงเด่นของ ‘เกรย์’ นักออกแบบท่าเต้นระดับตำนานที่เคยออกแบบท่าเต้นให้แก่ศิลปินชื่อดังทั่วโลก ท่วงท่าการเต้นทั้งแข็งแรงและดูดี ทว่ามันกลับลื่นไหลไปตามท่วงทำนอง การเต้นฟรีสไตล์ของเกรย์ทำให้พวกเขารู้สึกตื่นตะลึง

การแสดงชุดสุดท้ายเป็นการแสดงจาก ‘เจียงเหลียน’ แร็ปเปอร์หลักและเซนเตอร์ของวงไมเนอร์ วงรุ่นพี่จากรายการเบลซ 2021 ทว่าเขากลับมีความสามารถในการร้องและเต้นไม่แพ้กัน การแสดงของเขาในวันนี้เรียกได้ว่าเป็นการแสดงที่สมบูรณ์แบบจริงๆ

เมื่อการแสดงชุดสุดท้ายจบลง ‘ซานหลิง’ นักแสดงหญิงรุ่นใหญ่ชื่อดังที่เคยผ่านการแสดงภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์ระดับโลกมาแล้วหลายต่อหลายเรื่อง กับ ‘โลแกน’ นายแบบจีนสัญชาติออสเตรเลียซึ่งเป็นครูฝึกรับเชิญจากทางรายการก็เดินออกมาจากด้านข้างเวทีเพื่อสมทบกับครูฝึกคนอื่นๆ ในซีซั่นนี้

บรรยากาศภายในห้องเต็มไปด้วยความกดดัน ครูฝึกทั้งห้าคนที่ยืนอยู่บนเวทีเอ่ยแนะนำตัวกับเด็กฝึกทั้งหมดที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเวทีทีละคน แตกต่างจากทุกปีที่ทางรายการจะมีครูฝึกมากถึงเจ็ดคน

เจียงเหลียนอธิบายกติกาของการประเมินในรอบนี้อย่าง

ละเอียด ในระหว่างการแสดงของเด็กฝึก พวกเขาจะถูกแบ่งเป็นคลาสเอ บี ซี ดี และเอฟ ตามลำดับของความสามารถ เด็กฝึกทุกคนจะต้องทำการแสดงอย่างสุดความสามารถ เพราะหากเกิดความผิดพลาดขึ้น พวกเขาจะไม่สามารถกลับไปเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง และไม่ใช่ว่าเด็กฝึกทุกคนที่จะได้รับโอกาสในรอบการแสดงเพิ่มเติม

“ในซีชันนี้ ทางรายการได้มอบเซอร์ไพรส์อย่างหนึ่งให้แก่พวกคุณ เชิญครับ!”

เจียงเหลียนผายมือไปด้านหน้า บริเวณที่นั่งได้เกิดการสั่นสะเทือนเล็กน้อยก่อนจะหยุดนิ่ง เมื่อเก้าอี้สีฟ้าอ่อนจำนวนเจ็ดที่นั่งปรากฏขึ้นบริเวณยอดสามเหลี่ยมด้านบนสุดของแถวที่นั่ง

“ปีนี้มีพวกคุณเพียงเจ็ดคนเท่านั้นที่จะได้เปิดตัวในฐานะบอยกรุปจากรายการนี้”

สิ้นเสียงของเจียงเหลียน เสียงพูดคุยของเด็กฝึกภายในห้องก็ดังขึ้นทันที

“แน่นอนว่าเด็กฝึกในคลาสเอทั้งหมดจะมีเพียงเจ็ดคนตามจำนวนที่นั่ง แต่หากมีเด็กฝึกที่เหมาะสมกับคลาสเอมากกว่าเจ็ดคนตามธรรมเนียมของรายการ” เจียงเหลียนกระตุกยิ้ม

“แบตเทิล!” เด็กฝึกจำนวนมากที่ทราบกติกาของรายการเป็นอย่างดีตะโกนออกมาเสียงดังลั่น

“ถูกต้องครับ เพียงแต่การตัดสินในรอบแบตเทิลจะแตกต่างไปจากซีชันก่อน ๆ ที่นั่งของพวกคุณทางด้านขวามือจะมีปุ่มกดสีฟ้าอยู่ถูกต้องไหมครับ”

“ครับ!” เด็กฝึกทุกคนตอบคำถามของเจียงเหลียนอย่างพร้อมเพรียง

“พวกคุณจะเป็นคนตัดสินว่าใครเหมาะสมที่สุดที่จะเข้าไปอยู่ในคลาสเอ หลังการแบตเทิลจบลง พวกคุณสามารถดิวโหวตให้แก่เด็กฝึกที่คุณชื่นชอบ คนที่ได้รับผลโหวตมากที่สุดจะเข้าไปอยู่ในคลาสเอ ในขณะที่คนแพ้จะต้องตกลงไปอยู่คลาสเอฟทันที แน่แน่นอนว่าการแบตเทิลนี้มีความเสี่ยงเป็นอย่างมาก ดังนั้นต่อให้คุณจะได้รับโอกาสในการแบตเทิล คุณก็สามารถเลือกที่จะปฏิเสธได้เช่นกัน”

การประเมินเริ่มต้นขึ้นในสถานการณ์ที่ตึงเครียด บรรยากาศภายในห้องที่เคยเต็มไปด้วยความกดดันยิ่งย่ำแย่ลงไปอีก เมื่อการแสดงของเด็กฝึกกลุ่มแรกจบลงภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว

เด็กฝึกกลุ่มนี้ถูกคัดไปอยู่ในคลาสดีพร้อมกับคำวิจารณ์ที่รุนแรง ครูฝึกทั้งห้าคนสามารถค้นพบปัญหาในการแสดงของเด็กฝึกแต่ละคนได้อย่างตรงจุดและแม่นยำ ทำให้สีหน้าของเด็กฝึกหลายคนเริ่มไม่สู้ดีนัก

การแสดงต่อมาเป็นคู่ของห่าวหรรานกับไปอัน เด็กฝึกจากเย่หัวเอนเตอร์เทนเมนต์ ด้วยการเต้นที่แข็งแรงและพร้อมเพรียงกัน เสียงร้องอันทรงพลังของไปอันพัฒนาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ความสามารถที่โดดเด่นทำให้พวกเขากลายเป็นเด็กฝึกกลุ่มแรกที่ได้เข้าไปอยู่ในคลาสเอ

ห่าวหรรานกับไปอันนั้นเป็นเพื่อนที่เติบโตขึ้นมาด้วยกัน เนื่องจากครอบครัวของพวกเขารู้จักกันทำให้มีโอกาสได้ไปมาหาสู่กันตั้งแต่เล็ก ความสัมพันธ์ของพวกเขาได้ก่อตัวขึ้นตามกาลเวลาที่ผ่านพ้นไป ไม่มีใครรู้จักไปอันมากไปกว่าห่าวหรราน และไม่มีใครที่รู้จักห่าวหรรานมากไปกว่าไปอัน พวกเขาทั้งสองนั้นราวกับเป็นชิ้นส่วนที่สามารถเติมเต็มซึ่งกันและกัน

แม้ครอบครัวของห่าวหรานจะย้ายไปอยู่ที่อื่น แต่หลังจากที่พวกเขาได้โคจรกลับมาพบกันอีกครั้ง ทั้งสองก็เลือกที่จะเดินทางบนเส้นทางแห่งความฝันไปด้วยกันอีกครั้ง

การประเมินยังคงดำเนินต่อไปอย่างไม่มีหยุดพัก ถึงเวลาที่เด็กฝึกจากประเทศญี่ปุ่นกลุ่มแรกจะขึ้นมาทำการแสดงบนเวที หลังจากที่มีการแสดงจบลง สิ่งแรกที่พวกเขาสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนคือ ความแตกต่างทางด้านมาตรฐานในการแสดงของเด็กฝึกจากต่างประเทศ

เด็กฝึกจากประเทศญี่ปุ่นจะให้ความสำคัญแก่ภาพลักษณ์ในการแสดงออกเป็นอย่างมาก นอกเหนือจากความสามารถ พวกเขาจะต้องสุภาพ ร่าเริง และทำให้ผู้ชมรู้สึกมีอารมณ์ร่วมไปกับการแสดง ทว่าด้วยรูปแบบของการเต้นและการร้องเพลงที่แตกต่างจากเด็กฝึกจากประเทศจีนอย่างสิ้นเชิง ทำให้พวกเขาเสียเปรียบอย่างมากทางด้านทักษะ

เด็กฝึกคนที่สามที่สามารถผ่านการประเมินเข้าไปในคลาสเอคือ ‘อากิระ’ ชายหนุ่มนักออกแบบท่าเต้นชื่อดังจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเคยออกแบบท่าเต้นให้แก่ศิลปินมากมาย รวมถึงชินในขณะที่เป็นไอดอลใต้ดิน

ชินเคยร่วมงานกับอากิระอยู่ครั้งหนึ่งในช่วงกลางปีที่ผ่านมา อากิระเป็นคนที่มีความเป็นศิลปินสูง เขาสามารถจดจ่อกับอะไรต่าง ๆ รอบตัวได้เป็นระยะเวลาอันยาวนาน ด้วยการเต้นที่เต็มไปด้วยเทคนิคหลากหลายทำให้มีศิลปินจำนวนมากไม่น้อยต้องการร่วมงานกับเขา

ครอบครัวของอากิระประกอบด้วยพ่อ แม่ พี่ชาย ตัวเขา และ

น้องสาว ด้วยความเป็นลูกคนกลางทำให้เขาเป็นคนที่มักจะมี
ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และชอบที่จะทำให้ผู้คนที่อยู่รอบข้างมี
ความสุข หลังจากทีซันได้รู้จักกับอาทิมะ อีกฝ่ายก็เปรียบเหมือน
พี่ชายอีกคนของเด็กหนุ่ม

เสียงทีมงานประกาศพักการถ่ายทำเมื่อการแสดงของเด็กฝึก
ดำเนินมาถึงครึ่งทาง